

de Betingelser, der ere nødvendige for overhovedet at kunne komme i Forhold til Alherdomsforsørgelsen, med andre Ord, der er, som jeg nævnte, lagt en Mængde Stær ud for at komme ind i den Havn, som vil gøre det meget vanskeligere, og som det vil være meget vanskeligt at klare. Efter hvad der er kommet frem uden for Tinget, antager jeg det for givet, at der ikke er hjernefte Udflugt til at faa denne Sag i Udvalg eller faa stillet Vædringsforslag til den eller i det hele at faa noget som helst gjort ved den; det forlyder jo, at den snart skal være færdig. Ellers vilde jeg sige, at dersom Sagen kom i Udvalg og gjordes til Genstand for Behandling der, tror jeg, med al Agtelse for den ærede Hovedforslagsstillers Lovlyndighed, at der er mere end eet Punkt, som kunde trænge til at eftersees i forskellige Retninger, og det kunde være, at andre Medlemmer i Salen og Folk fra anden Side ogsaa kunde have en Mening, som kunde gennemføres. Altsaa beklager jeg, at der ikke er rigtig Tid for andre Medlemmer til paa en fuldgyldig Maade at kunne komme frem med de Tanker og Meninger, som de kunde knytte til dette Lovforslag. Der er i § 2 den Bestemmelse, at Trangen ikke maa være begrundet i Hændinger, ved hvilke den paagældende til Foræld for Børn eller andre har betaget sig selv Midlerne til sit Underhold. Ja, mine Herrer, det sker ofte paa Landet, navnlig hos Emaafolk, at de lade Børnene faa deres Hus eller gøre et eller andet saadant i den allerbedste Mening, saa at de komme til at blotte sig selv uden at vide af det; de have den Tanke, at de staa sig nok, at de have tilstrækkeligt til at faa deres Ophold i deres Levetid; de lade en Søn eller en Datter faa deres Hus, hjælper dem eller laaner de, hvad de have. Nu vil jeg sige, at det vil dog være tungt, hvis en saadan Familie, som i den bedste Hensigt har hjulpet Børnene — Udtrykket „Børn“ forekommer mig at være indadvendt; naar det havde været andre udenforstaaende, de havde hjulpet, var det en anden Sag, men det er Blodets Baand mellem Forældre og Børn, som man vil gribe ind i, naar man taler om, at Familien har givet Børnene nogen Hjælp — derfor skulde miste den Ret, som den ellers vilde have til Alherdomsforsørgelse. Jeg vilde altsaa meget ønske, at denne Pøssus kunde faa en anden Redaktion. Dernæst staar der, at Trangen ikke maa være begrundet i den paagældendes uordentlige og ødsle Levned eller paa anden lignende Maade være selvforskyldt. Ja, det vil jo være et Skøn, og det et meget subjektivt Skøn, som det kommer an paa, over hvad der er uordentligt eller ødselt Levned.

Hvad vil det sige? Der er mange her i Hovedstaden som mene, at de føre et meget orøentligt Levned, og som bruge ti Gange saa meget som saadanne Folk til Nydelser i en eller anden Retning, de lade sig drage ind i alle Slags Forlystelser og Fornøjelser og mene dog, at de føre et meget eksemplarist Liv. Forholdene her ere saa smaa, at det vil afhænge af et Skøn, men det skal jeg siden komme tilbage til, om den vedkommende har ført et uordentligt og ødselt Levned eller hans Trang paa anden lignende Maade er selvforskyldt. Dernæst er der dette med de 10 Mar. Skulde det ikke kunne tænkes, naar vi nu skulle have dette Lovforslag, at de 10 Mar kunde forandres til 5? Jeg vil indtrængende anmode de ærede Forslagsstillere derom. 10 Mar ere en lang Tid, mine Herrer! Det vilde være en betydelig Forbedring at faa dem nedsatte til 5; jeg henstiller blot, om det ikke kunde ske. Det heder dernæst, at naar vedkommende mener at være berettiget til Alherdomsunderstøttelse, saa skulle de komme med en Begæring til Kommunalbestyrelsen, og der er saa foreskrevet Maaden, hvorpaa det skal ske. Det skal jeg ikke sige noget imod, thi selvfølgelig maa der være en eller anden Ordning ved noget saadant. De kommunale Autoriteter skulle have en eller anden Formular, som de udlævere, og som vedkommende skal udfylde. Men saa komme vi atter til, at det er Kommunalbestyrelsen, der skal have dermed at gøre, altsaa paa Landet Sogneraadet. Naa, det er en Selvfølge, at Sogneraadet maa være og til Dels er inde i den Slags Forhold, men jeg skal ikke nægte, at jeg for mit Vedkommende vilde lant foretrække en særlig Institution i Kommunen i dette Tilfælde, et Forsørgelsesraad, eller hvad man vilde kalde det, og det af to Grunde. For det første have Sogneraadene et temmelig betydeligt og byrdefuldt Arbejde; de have at gøre med Skolevæsenet, Vejvæsenet og alt, hvad der angaar Sognet i og for sig; og om de ogsaa have Dffervillighed, kunne de ikke ofre sig fuldt ud for Forsørgelsesrådsagen, saaledes som et Forsørgelsesraad vilde kunne. Man maa antage, at i Reglen vilde de ikke kunne det, og at de heller ikke kunne have et saa indgaaende Kendskab som dette. Det kunne de saa meget mindre, som de ikke saaledes som et Forsørgelsesraad ville være valgte med det Formaal specielt at have med den Sag at gøre. Er der noget Omraade, hvor det er det bedste at have Specialister, saa er det vel dette; de ville efter min Mening være ganske anderledes kvalificerede i den Sag. Men det er jo foreslaaet, at det skal være til Kommunalbestyrelserne, at Be-